

## RECENSION



Gauri Gill, "Revanti", från serien "Balika Mela" (2003).



Gauri Gill, "Suman &amp; Kalavati" från serien "Balika Mela" (2010).

# En lustfylld fotoknockout

Gauri Gills dokumentation av skolbarn är gripande. Linda Fagerström golvas av Louisianas utställning med den indiska fotografstjärnan.

■ Det kan sägas direkt: inför indiska konstnären Gauri Gills fotografier blir jag omedelbart slagen till marken. På ett bra sätt, alltså. Det är en lustfylld knockout.

Utställningen inleds i ett rum där väggarna verkar ha gnuggats med gurkmeja. Den mättade gula färgen bildar effektiv fond för bilder i indigoblått, avokadogrönt och blodrött, där människor poserar i övernaturligt stora ansiktsmasker. Deras stela mimik sluter sig inför varje försök till granskning, och förbryllar betraktaren. Beskedet är tydligt: Gauri Gill skildrar indier på ett sätt som vägrar låta en västerländsk blick definiera, objektifiera och exotisera.

Hon föddes 1970 i landets modernaste stad Chandigarh: planerad och

ritad av modernistgiganten Le Corbusier efter Indiens självständighet från Storbritannien 1947. Belägen trettio mil norr om huvudstaden New Delhi är Chandigarh numer välbärgad, och dessutom ett världsarv.

**Efter konstnärlig utbildning** vid College of Art i New Delhi och Parsons School of Design i New York har Gauri Gill arbetat med både analogt och digitalt foto. Hon växlar mellan färg och svartvitt och behärskar intimt småskaliga snapshots såväl som monumentala motiv på uppemot två meters höjd. Hon deltog vid Documenta i Kassel 2017 samt Venedigbiennalen 2019 och har de senaste åren nått stor internationell framgång.

Oavsett motiv är sammanhanget

## KONST

### Gauri Gill

Acts of resistance and repair. Louisiana Museum for Moderne Kunst. Humlebæk, Danmark. T o m 10/4.

ständig konstnärens vardagstillvaro i Indien – en nation vars befolkning räknas till obegripliga en och en halv miljard individer.

Länge dröjer jag inför den svartvita porträtserie där allvarliga unga indiska kvinnor skildras i naturlig storlek. Med bestämda gester och säker mimik uppvisar de en attityd värdig monarker och världspolitiker. Paradoxalt nog lyckas dessa tonåringar utstråla djupare livsvisdom än de många vuxna betraktare som förstrött strosar förbi dem i utställningsrummet.

**Efter att länge ha arbetat** med kollektivt skapande, har Gauri Gill haft anledning att i intervjuer slå fast sin yrkesroll som konstnär, och inte aktivist. Vilket slags konstnär är hon, då? Knappast den stereotyp stressade pressfotografen som söker spektakulära händelser. Inte heller är hon teknikkörd i jakt på tekniskt fulländade konstfotografier. Istället använder Gauri Gill helt enkelt kameran för att undersöka relationen mellan den som avbildar och den avbildade. Vem

påverkar mest det färdiga resultatet: människan framför eller bakom kameran? Vilka maktdimensioner ryms i deras möte?

**Mest fascinerande är** skildringen av Gills arbete med skolbarn som aldrig någonsin porträtterats, varken med kamera eller på annat vis, men nu fotograferats av henne. Dokumentationen av barnens reaktioner inför raderna av klasskamraternas uppnådde, välbekanta ansikten är gripande. Jag själv, med en vardag dränkt i allestädes närvarande selfies, känner mig sjaskigt blasé intill de ungas uppspårade ögon och pekande fingrar. Det går nästan att höra deras upphetsade viskningar till varandra – ”men se, där är ju DU!” Med skenbart enkla grepp lyckas Gauri Gill gång på gång dissekera det sällsamma mysterium som är avbildandets konst – en förmåga som förvånansvärt få konstnärer har.

LINDA FAGERSTRÖM

konstvetare och konstkritiker på kultursidan

# A delightful photo knockout

**Gauri Gill's documentation of schoolchildren is gripping. Linda Fagerström is floored by Louisiana's exhibition of the Indian photography star.**

It can be said straight away: when faced with Indian artist Gauri Gill's photographs, I am immediately knocked to the ground. In a good way, that is. It's a delightful knockout.

The exhibition opens in a room where the walls seem to have been rubbed with turmeric. The saturated yellow paint forms an effective backdrop for images in indigo blue, avocado green and blood red, with people posing in supernaturally large face masks. Their stiff expressions close in on any attempt at scrutiny, baffling the viewer. The message is clear: Gauri Gill portrays Indians in a way that refuses to let a Western gaze define, objectify and exoticise.

She was born in 1970 in the country's most modern city, Chandigarh: planned and designed by modernist giant Le Corbusier after India's independence from Britain in 1947. Located thirty miles north of the capital, New Delhi, Chandigarh is now prosperous, and a World Heritage Site to boot.

Having trained as an artist at the College of Art in New Delhi and Parsons School of Design in New York, Gauri Gill has worked in both analogue and digital photography. Alternating between colour and black and white, she has mastered intimate small-scale snapshots as well as monumental photographs up to two metres high. She participated in Documenta in Kassel in 2017 and the Venice Biennale in 2019 and has achieved great international success in recent years.

Whatever the subject, the context is always the artist's everyday life in India - a nation whose population numbers an inconceivable one and a half billion individuals.

I linger for a long time over the series of black-and-white portraits in which serious young Indian women are depicted in life-size. With firm gestures and confident facial expressions, they display an attitude worthy of monarchs and world leaders. Paradoxically, these teenagers manage to exude a deeper wisdom about life than the many adult viewers who stroll past them in the exhibition space in awe.

Having long worked in the field of collective creation, Gauri Gill has had occasion to establish in interviews her professional role as an artist, not an activist. What kind of artist is she, then? Hardly the stereotypically stressed-out press photographer looking for spectacular events, nor is she a technology geek in search of technically perfect art photographs. Instead, Gauri Gill simply uses the camera to explore the relationship between the portrayer and the portrayed. Who has the most influence on the final result: the person in front of the camera or behind it? What are the dimensions of power in their encounter?

Most fascinating is the depiction of Gill's work with schoolchildren who have never been portrayed, on camera or otherwise, but have now been photographed by her. The documentation of the children's reactions to the rows of cheeky, familiar faces of their classmates is moving. I myself, with an everyday life drenched in ubiquitous selfies, feel shabbily blasé next to the youngsters' prying eyes and pointing fingers. You can almost hear their excited whispers to each other - "but look, there's YOU!" With seemingly simple touches, Gauri Gill manages to dissect time and again the rare mystery that is the art of depiction, a skill that surprisingly few artists possess.

LINDA FAGERSTRÖM

art scholar and art critic for the culture page